

श्रीधनहर्षशिष्यकृतः विज्ञप्तिकालेखः ॥

-सं. विजयशीलचन्द्रसूरि

जैन श्रमण-परंपराમાં વિજ્ઞપ્તિપત્રો લખવાની એક સમૃદ્ધ પ્રણાલિકા મધ્યયુગમાં હતી, જેના લીધે આપણને અનેક કાવ્યમય શ્રેષ્ઠ રચનાઓ તેમજ ઐતિહાસિક માહિતી વર્ણવતાં દસ્તાવેજી લેખો તથા ચિત્રો પણ પ્રાપ્ત થયાં છે.

વિજ્ઞપ્તિપત્રો મુખ્યત્વે ત્રણેક પ્રયોજનોથી લખાતાં : ૧. પર્યુષણાપર્વ વીતી જાય, પછી ગચ્છનાયકની ક્ષમાપના કરવાના પ્રયોજનથી; ૨. ગચ્છપતિને પધારવાની કે પોતાના ક્ષેત્ર (ગામ) માટે ચાતુર્માસ માટે સાધુ મોકલવાની વિનંતીના પ્રયોજનથી; ૩. શિષ્યો દ્વારા ગુરુભક્તિથી પ્રેરિત.

આ પ્રકારના વિજ્ઞપ્તિપત્રો-લેખોની સંખ્યા ઘણા મોટી છે, પરંતુ શોધકો/અભ્યાસીઓની પ્રતીક્ષા કરતી તે સામગ્રી વિવિધ બંડારોમાં સચવાઈ પડી છે.

અહીં તેવો જ એક અપ્રગટ વિજ્ઞપ્તિ-લેખ પ્રસ્તુત થાય છે. સામાન્યતયા આવા લેખો ઓલિયાં (Scroll)ના રૂપમાં જોવા મળે છે. પણ આ લેખ પ્રતના સ્વરૂપે મળ્યો છે, અને વઢી તે અધૂરો પણ છે. આ અંગે વિભિન્ન અટકલ્લો થઈ શકે : લેખ-કર્તાએ પ્રથમ આનો ખરડો આ રૂપે લખ્યો હોય અને તે અધૂરો રહી ગયો હોય. અથવા કોઈએ મૂળ લેખની નકલ ઉતારી હોય અને તે અધૂરી જ રહી ગઈ હોય.

લેખ-કર્તાએ પોતાનું નામ નથી આપ્યું, પણ પોતાની ઓલ્લખ 'ધનહર્ષના શિષ્ય' (૮૬) તરીકે આપી છે. વઢી, તેઓ જે ગચ્છપતિ પ્રત્યે લેખ પાઠવે છે, તેઓનું સ્પષ્ટ નામ પણ ક્યાંય જણાવતાં નથી; 'તાતપાદ' કે 'તાત' તરીકે જ વર્ણન આપ્યું છે. એક ઠેકાણે 'તપાગળપતે !' (૨૪) અને એક સ્થાને 'ચન્દ્રગણાધિપ' (૩૩) તરીકે ગુરુને કર્તા વર્ણવે છે, તે પરથી ગચ્છનાયક ચન્દ્રકુલના અને તપાગચ્છના વડા હોવાનું સૂચિત થાય છે. આમ છતાં, એક સ્થળે તેમણે ગુરુ માટે 'કમાજન્મનઃ' (૧૨૭) એવું વિશેષણ પ્રયોજ્યું છે, તે સૂચવી જાય છે કે આ લેખ 'કમાશા' શેઠના પુત્ર-વિજયસેનસૂરિગુરુ ઉપર લખવામાં આવ્યો છે.

પત્રલેખનનો સમય જો કે નિર્દેશાયો નથી, પરંતુ સ્વાભાવિક રીતે જ અનુમાની શકાય છે કે શ્રીહીરવિજયસૂરિના સ્વર્ગારોહણ પછી જ, ૧૬૫૨ પછી જ

આ લેખ લખાયો હોવો જોઈએ; તે વિના સેનસૂરિ મહારાજ માટે 'તાતપાદ' શબ્દનો પ્રયોગ અસંભવિત છે. હીરગુરુની વિદ્યમાનતામાં તેમનો નિર્દેશ આ શબ્દથી થતો હોવાના દાખલા મળ્યા છે. એટલે લાગે છે કે તેમની વિદ્યમાનતા પછી સેનગુરુ માટે પણ આ પ્રયોગ શિષ્યવૃન્દે ચાલુ કર્યો હશે.

અને આ લેખ જહાંગીર બાદશાહના શાસન-કાળમાં લખાયો હોવાનું પણ માલૂમ પડે છે. પદ્ય ૧૦૩માં 'તાતપાદે નૃપતિ પાસેથી ૧૨ દિનનો અમારિ પટ્ટ પ્રાપ્ત કરેલો તદનુસાર અહીં પણ અમારિપટ્ટ વગડાવ્યો હતો' તેવો નિર્દેશ છે. તેનો ઇતિહાસ એવો છે કે અકબરના દેહાન્ત પછી જહાંગીરના શાસનમાં, અકબર દ્વારા પ્રસ્થાપિત અમારિઘોષણની વ્યવસ્થામાં ત્રુટી આવેલી. તેથી વિજયસેનસૂરિએ ફરીથી તેને પ્રતિબોધ કરીને ૧૨ દિવસનો અમારિ-પટ્ટ પ્રાપ્ત કરેલો. લેખગત ૧૦૩મા પદ્યમાં તે ઘટનાનો જ સંદર્ભ હોવાનું માની શકાય તેવું છે.

પ્રસંગોપાત્ત નોંધવું જોઈએ કે જહાંગીરે આપેલ તે ફરમાન-વેળાની ઘટનાનું આંખેદેખ્યું ચિત્રાંકન, દરબારી ચિત્રકાર ડસ્તાદ શાલિવાહને કર્યું હતું, જે આજે અમદાવાદમાં વિદ્યમાન છે. તે ફરમાનના સંદર્ભો તથા ચિત્રો ધરાવતા વિજ્ઞાપિત્ર સાથે સંકળાયેલા વિવેકહર્ષ ગણિને યાદ કરીએ તો, પ્રસ્તુત વિજ્ઞાપિત્ર તેમની રચના હોય તો બનવાજોગ છે.

લેખ લખનારા અમદાવાદમાં ચાતુર્માસ છે (૮૪) અને ગચ્છપતિ પત્તન-પાટણ બિરાજે છે (૮૩) તે તો સ્પષ્ટ જ છે.

લેખના પ્રારંભે ૧૮ પદ્યો મંગલાચરણનાં છે, જેમાં શ્રીશાન્તિનાથની સ્તુતિ છે. તેમાંયે પ્રથમ આઠ પદ્યોનો પ્રારંભ 'સ્વસ્તિ' શબ્દથી થાય છે, તે તો અદ્ભુત લાગે છે. ૧૯મા પદ્યમાં ગૂર્જર દેશનું વર્ણન છે, તેમાં તેને અકબર-પ્રશાસિત દેશ તરીકે વર્ણવ્યો છે.

આ 'અકબરે યં પ્રશાસ્તિ' એવો નિર્દેશ છે કે આ લેખ અકબરની હયાતીમાં જ લખાયો હોવાનું, તે પરથી, લાગે. પરંતુ ૧૨ દિનના અમારિપત્રવાળા સંદર્ભ સાથે મેળવતાં આવું મંતવ્ય ટાલવું જ પડે; આ પ્રકારનું વાક્ય એ કવિની વિચિત્ર વર્ણનશૈલીનો નમૂનો પણ ગણાય, અને અકબર પ્રત્યેના રૂઢ સદ્ભાવની દેવવશ થયેલી અભિવ્યક્તિ તરીકે પણ આને માની શકાય.

આ પછી ૬૪ પદ્યોમાં 'પત્તન'નું વર્ણન થયું છે, જેમાં, ૨૦-૨૩ વપ્ર(કિલ્લ)

વર્ણન; ૨૪-૩૩-પરિશ્વા(શ્વાઈ) વર્ણન; ૨૫-૩૯ સરસ્વતી નદીનું વર્ણન; ૪૦-૪૬ ગાયોનું વર્ણન; ૪૭-૫૧ મહિષી (ભેંસ) વર્ણન; ૫૨-૫૬ શ્રાદ્ધ (શ્રાવક) વર્ણન; ૫૭-૬૩ શ્રાદ્ધી (શ્રાવિકા)વર્ણન; ૬૪-૬૮ જિનમન્દિર વર્ણન; ૬૯-૮૩ ઉપાશ્રય વર્ણન-આમ પેટવર્ણનો છે.

આમાં પદ્ય ૪૪માં ચોરી માટે ‘ચતુરિકા’ શબ્દ પ્રયોજાયો છે, તે ધ્યાનાર્હ છે. ૫૧માં શ્રાવિકાઓના સંસ્થામાં પૂરેલા સિન્દૂરનો નિર્દેશ છે. ઉપાશ્રય-વર્ણનમાં-ઉપાશ્રયો ચૂનાથી ધોળેલા, ખીંત પર હાથીનાં સૌમ્ય ચિત્રો છે, ધૂપ-સુગંધથી તે મહેકતા હોવાનું, મોતીજડેલા ચંદરવા-પુંઠિયાં બાંધેલા હોય વગેરેનું વર્ણન માહિતીસભર તેમજ રસપ્રદ છે. તો ઉપાશ્રયમાં વસતા સાધુઓની કામગીરીની વાતો પણ નોંધપાત્ર છે. કર્તા જણાવે છે : આચાર્ય (પૂજ્યપાદ:) વાચકોને, વાચકો પંડિતોને અને પંડિતો શિષ્યોને ભણાવતા હતા. વઢી તે બધા શબ્દશાસ્ત્ર, શબ્દકોશ, તર્કશાસ્ત્ર, જિનગમો વગેરે ભણે-ભણાવે છે, તેમજ જૂનાં-નવાં શાસ્ત્રોનું લેખન, વાંચન, યોજના તેમ જ શોધન પણ ચાલી રહ્યાં છે.

પદ્ય ૮૩માં શ્રીતાતપાદનો તથા પત્તનનો અને ૮૪માં ધર્મધામ તેમજ અહમ્મદ રાજાએ સ્વનામ ઉપરથી સ્થાપેલ ‘અહમ્મદ’ શહેરનો ઉલ્લેખ થયો છે. ૮૬માં ધનહર્ષશિષ્ય વિજ્ઞસિકા કરી રહ્યાની નોંધ છે. ૮૭-૯૩માં પ્રાતઃ-વર્ણન અને ૯૪-૯૭માં રવિ-વર્ણન થયું છે.

૯૮-૯૯માં લેખકાર પોતાની ધર્મચર્યાના વિશેષનું બયાન આપે છે કે ‘હું વ્યાખ્યાનમાં, શ્રીમાનતુંગાચાર્યે રચેલ ‘શીલભાવના’ ગ્રંથ પરની શ્રીરવિપ્રભાચાર્ય-કૃત ટીકાનું વાચન કરું છું.

આ માનતુંગાચાર્ય કયા ? તેમજ તેમનો આ ગ્રંથ કયો ? તેનો ઝહાપોહ તથા શોધ થવા જોઈએ, તેમ સૂચન કરવું યોગ્ય છે. રવિપ્રભાચાર્યે સં. ૧૨૨૯માં ‘શીલભાવના’ ગ્રંથ પર વૃત્તિ રચ્યાનો ઉલ્લેખ તો ‘જૈન સાહિત્યનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ’ (પૃ. ૧૭૫)માં મળે જ છે.

૧૦૦મા પદ્યમાં સાધુઓ-સાધ્વીઓનું અધ્યયન તથા યોગોદ્વહન સુખે પ્રવર્તતું હોવાની વાત જણાવી છે. ૧૦૧માં વાર્ષિક પર્વનો, ૨માં નવ વ્યાખ્યાને કલ્પસૂત્ર-વાંચનનો, ૩માં ૧૨ દિનના અમારિ પત્રનો, ૪ થી ૭માં અમારિઘોષણાનો નિર્દેશ છે. ૮માં ભાવિકોએ કરેલ ૩૦, ૧૫, ૧૦, ૮, ૫ ઉપવાસ-તપસ્યાનો, ૯માં ૬૪ સ્નાત્ર

भणायानो अने १०मां १७ प्रकारी पूजा भणायानो उल्लेख थयो छे. ११मां याचकोने दाननी, १२मां साधर्मिकवात्सल्यनी, १३मां चैत्यपरिपाटीनी अने १४मां तातपादना पसाये आ बधुं रूडुं थयानी वात वर्णवी छे.

११५ थी ४१ सुधीनां पद्योमां गुरुनुं वर्णन थयुं छे, जे गुरुभक्तियो श्रेष्ठ नमूनो पूरे पाडे छे. ४२-४७ मां तातपादने लेख(पत्र) लखवानी विज्ञप्ति तथा ते माटेनी तीव्र उत्कंठा व्यक्त थी छे. १४८मां पोतानी वन्दना तातपादने सदैव छे तेम निरूपे छे.

१४९ थी १६२ पद्योमां अमदावादना श्रद्धावंत गुरुभक्त श्रावकोनी दीर्घ नामावली छे. तेमां देवचंद तथा समर्थ- ए बे श्रावकोए पाटणमां पूज्यने वांछा होवानी (५२) यादी छे; श्रावकोनां नाम साथे जोडेल अटकोमां जणाती विशेषता आवी छे : वखारियां-वक्षस्कारिक (४९), गाला-गल्लक(५२), परीख-परीक्षक(५५) इत्यादि. श्रावक-नामावली पूर्ण थतां ज 'इति श्राद्धनामानि' लखेल छे, अने प्रति पूर्ण थाय छे. आम एक रसप्रद कृति अपूर्णतामां ज पूर्ण थाय छे.

जे प्रतना आधारे आ संपादन थयुं छे ते प्रत खंभातना श्रीविजयनेमि-सूरिज्ञानशास्त्र-भंडारनी छे. पांच पानानी आ प्रत त्यांनी यादीमां 'पत्तननगरवर्णन' एवा नामे नोंधाएली छे. प्रत ऊधईथी कोरयेली छे.

प्रांते, एक मुद्दो नोंधुं के आ लेख मात्र विज्ञप्ति-लेख ज छे, क्षमापना-लेख नहि. केम के आमां क्याय क्षमायाचनानी वात छे नहीं.

विज्ञप्ति-लेखनुं छंदोवैविध्य ध्यानपात्र छे, तो कविनी प्रसन्न कल्पनाशक्ति पण तेमने एक नीवडेल पद्यकार/काव्यकार तरीके स्थापी आपे तेवी छे.

विज्ञप्ति-लेख: ॥

स्वस्तिश्रीकरिणी यदीयविलसत्पादद्वयी सोमजा

मध्ये नर्मविधिं चकार चतुरा दीप्रप्रभाम्भोभरै ।

विघ्नालीनलिनीनिबर्हणकरी श्रेयस्विनां शङ्करी

व्यापत्संहतिदुःसपन्नपृतनासन्नाससम्पादिनी ॥१॥

स्वस्तिश्रीदिविषद्वीव दिविषद्वेहं यदीयक्रम-

द्वन्द्वं तारतरत्विषा विलसितं व्यद्योतयद् भास्वती ।

तस्याऽनन्तचिदः प्रभारमहसस्त्रैलोक्यपूज्यस्य चे-
त्यादौ भासयतः परं त्रिजगतीं चित्रं न तन्मन्महे ॥२॥

स्वस्तिश्रीश्चरणद्वयं भगवतो यस्यातिविभ्राजयां-
चक्रे तां प्रति तत्सितत्विषमिव श्रेष्ठ तमी तं च सा ।
इत्यन्योन्यसुदीप्यदीपकमहासम्बन्धसम्बन्धिनौ
तौ निःशेषरसास्पृशां वृषजुषां स्यातां प्रसन्नौ सदा ॥३॥

स्वस्तिश्रीजलधिर्ददात्यसुमतां मुक्तिश्रियं पावना-
माख्यानं स्मृतमेव तच्चरणयोरभ्यर्चनं किं पुनः ।
दृष्टः सन्तमसश्छिदां प्रकुरुते प्रागग्रजोऽहिद्विष-
स्तत्किं वाच्यमिहास्ति पुष्करमणौ पद्मां दशोः सङ्गते ॥४॥

स्वस्तिश्रीर्व्यतरन् यदीयचरणा अर्णांसि पाथोभृतः
कामं कल्पनगाः समीहितभरन् प्राणस्पृशां भूयसाम् ।
तन्मध्ये हि पदानवैमि रुचिरान् सद्धानशौण्डान् यतः
पाथोदाः कतिमास एव ददते कल्पा अमुष्मिन् भवे ॥५॥

स्वस्तिश्रीकरणं यदीयचरणं(ण)द्वन्द्वस्य चर्चाविधि
विज्ञायाऽतिविदध्युद्भुततया स्वप्नास्तमेवादरात् ।
दण्डं कुम्भनिबन्धनं घटकृतो निश्चित्य तन्निर्मितं
कुर्वीश्च निबन्धनेन हि विना कृत्यं न कुत्राप्यहो ! ॥६॥

स्वस्तिश्रीः श्रयति स्म मोदनिवहैर्यं योगिनं स्वःसदां
वृन्दैर्वन्द्यपदद्वयं शममयं निःशेषनष्टमयम् ।
पाथोनाथमिवापगामृतलिहां नीराधिनाथाङ्गजा-
राजीवं च सरोरुहासनसुताश्चेतच्छ्रद्धं व्योमगम् ॥७॥

स्वस्तिश्रीः परिपूरितस्य विलसत्पादद्वयाम्भोरुहे
यस्याऽस्वप्नगणाः सदा शुशुभिरे किं नाम पुष्पन्धयाः ।
विस्फारङ्गुलिपत्रसुन्दरतरे रङ्गत्रभाभासुरे
रेखादम्भमृणालदण्डकलिते लक्ष्मीविनासोचिते ॥८॥

रसास्पृशामर्हणामाददानं यं दानशौण्डं प्रवदन्ति सन्तः ।

यः पर्यणैषीद्वरसिद्धिकामिनीं, तथापि यो ब्रह्मवतां धुरि स्थितः ॥९॥

द्विधा समस्तान् प्रजघान यो द्विष-

स्तथाप्यमन्युप्रथितावदातभाक् ।

यो निर्मिमीते नहि कस्यचिन्नति

तथाप्यमानीति वचस्विनोऽब्रुवन् ॥१०॥

न स्थाणुभावं न च भीमभावं

न चैकदृक्त्वं न च षण्ढभावम् ।

बरीभरीति स्म न बभ्रुभावं

शिवो महेशोऽपि हि शङ्करोऽपि ॥११॥

न चैकपात् त्वं शिपिविष्टभावं

न रुद्रभावं न च शूलिभृत्त्वम् ।

दरीधरीति स्म न गोपतित्वं

महाव्रती शम्भुरपीश्वरोऽपि ॥१२॥

शिवश्रीपरीरम्भविद्वन्मनस्कं

प्रणमुश्चतुःषष्टिराखण्डला यम् ।

ददे यश्च तेषामनन्तां समृद्धिं

भवत्येव नान्तर्गदुः शिष्टसेवा ॥१३॥

ब्रुवाणस्य तत्त्वं ददानस्य चेष्टं

ददाना अभीष्टं सतां पारिजाताः ।

लभन्ते स्म यस्योपमां नैव जातु

प्रपन्ना यतः सन्ति ते मूकभावम् ॥१४॥

क्षमस्व तापं हि हिरण्यरेतस-

स्तथापि कार्तस्वर ! नाप्स्यसि त्वम् ।

औपम्यमग्रस्य जिनेन्द्रवर्षणः

प्रभूतभासो भवतो भुवस्तले ॥१५॥

जिनाधिराजस्य तनोस्तुलामहं

दरीधरीमि स्म न जातु भूतले ।

इतीव हेतोः कनकं हि दिव्यति

विशेत् कृशानौ कथमन्यथा हि तत् ॥१६॥

विश्वाधीश्वरविश्वसेनतनयः श्रीशान्तितीर्थेश्वर-

श्रुके यः शुचिकेवलेन निबिडाज्ञानक्षयं भूस्पृशाम् ।

स्वीयेनेव करोत्क्रेण नलिनीनाथस्तमिश्रक्षयं

तापेनेव निजेन सप्तकिरणो निःशेषजाड्यच्छिदाम् ॥१७॥

इति नुतिपथं नीतो भक्त्याऽचिरातनुसम्भव-

स्त्रिदशवृषभैर्नित्यस्तुत्यक्रमाम्बुजयामलः ।

प्रशमितमहामोहं लब्धापुनर्भवसम्पदं

जगति वितरन् शान्तिं शान्तिं प्रणम्य तमीश्वरम् ॥१८॥

इति अष्टादशभिः काव्यैः श्रीशान्तिनाथवर्णनम् ॥

पृथ्वीपालः प्रथितमहिमाऽकब्बरो यं प्रशास्ति

श्रेयःस्थानं स जयतु चिरं गूर्जरो नाम देशः ।

मुक्ताक(का)र्तस्वरवरमणीमुख्यसम्पन्निधानं

दस्युव्रातैरकलितपथः सर्वनीवृत्प्रधानः ॥१९॥

अथ पत्तननगरवर्णनम् ॥

तत्र प्रथमं वप्रवर्णनं यथा-

अपि सहनसमूहैर्भूरिशौर्यैरभ(भे)द्यो

मणिमयकपिशिर्षश्रेणिसंशोभितश्रीः ।

कनकघटितसालो रजते यत्र पूते

किमु धरणिमृगाक्ष्याः कंकणं वृत्तवृत्तम् ! ॥२०॥

न विशति परमोषी यत्र सालस्य सत्त्वा-

त्रहि सदनमणौ वा विद्यमाने तमिश्रम् ।

उदयमियति पत्न्यौ रोचिषां क्षोणिपीठे

न हि विशति शरीरे शीतवेगव्यथा वा ॥२१॥

इति मनसि विमर्शो जायते कोविदानां
नगरमभि निरीक्ष्य प्रेच्छितं वृत्तसालम् ।
किमु निधिमभिवेष्टुं नायको दृक्श्रुतीना-
मकृत वलयभावं लोभधर्माभिभूतः ॥२२॥

जनपददयितस्यानन्दवृन्दप्रदात्री
किमुत नगरयोषिद् वप्रदम्भान्नितम्बे ।
अधरदखिलचीरं वा कलापं कलापं
निजनिगरणशोभं वासमुक्ताकलापम् ॥२३॥

इति चतुर्भिः काव्यैर्वप्रवर्णनम् ॥

अथ परिखावर्णनं यथा-

स्वर्णरत्नमणिभिर्विनिर्मिता संयुताऽतिविशदैः कुशेशयैः ।
नीरपूरनिभृता च खातिका यत्र सर्वगुणधाम्नि दिद्युते ॥२४॥
गर्तं एव विहितो विधिनाऽयं, कोविदाः ! कपटतः परिखायाः ।
श्रीअक्खरनृपस्य विरोधि-क्षोणिनाथहरिणग्रहणार्थम् ॥२५॥
दुर्ग एष लभते प्रतिबिम्बं खातिकापयसि किं वद विद्वन् ! ।
तिग्मसानुमहसा बहुतप्तः स्नातुकाम इव स प्रविवेश ॥२६॥
वप्रसंनिधिगता च खातिका भात्यशेषगुणवारिवारिधिः ।
किं सितद्युतिमुखी निजं धवं सङ्गताऽङ्गुलिगतेव मुद्रिका ॥२७॥
वृत्तवप्रपरिखे प्रविभातः कुण्डले श्रवणयोः पुरलक्ष्म्याः ।
पादयो[स्तु] कटके अथवा ते सज्जिते इति वदन्ति विदग्धाः ॥२८॥
पुरि यत्र मनोरमश्रियां लसतो वरवप्रखातिके ।
शयने दयिताङ्गने यथा सविधे सविधे स्थिते उभे ॥२९॥
स्थितेन मूर्धन्यसमेन भासते वृत्तेन वप्रेण वरेण्यखातिका ।
हृदीश्वरेणेव सरोरुहानना द्विजातिजातेन यथा रसज्ञका ॥३०॥
संवीक्षितुं पुरमनोहरतां सुलङ्का-
वप्रः समागत इहाऽतिहठादरक्षि ।

कृत्वा करग्रवलयं परिखाच्छलेन
 भूयोषिता हि सुनरं नहि कापि जह्यात् ॥३१॥
 यत्र चारुपरिखा व्यभासयद् दुर्गमुत्तममहीधरचलम् ।
 किं चकासयति नो विकूणिका वक्त्रमालपममोत्तरं सुधीः ॥३२॥
 या विशजति पुरीव मानिनी तद्गलः किमुत दुर्ग एषकः ।
 खातिकोपरि वशात् सुखया संयुतोऽस्ति मम नैव संशयः ॥३३॥
 इति दशभिः काव्यैः परिखावर्णनम् ॥

अथ सरस्वतीसरिद्धिर्णनं यथा-

यत्रिवासिजनतासुचातुरी-निर्जिता वहति शारदा पयः ।
 न ब्री(ब्रवी)ति जनपादघट्टिता क्षालयत्यशुचिचीवरण्यहो ! ॥३४॥
 यत्र वासमधिगच्छति स्वयं स्थानपावनतया सरस्वती ।
 मानवा यदि हि तत्रिवासिनः कोविदाः किल न तत्र कौतुकम् ॥३५॥
 यत्र बालतरुणा स्थविरा वा येऽपि सन्ति निखिलाः सुधियस्ते ।
 आजनुर्विहितसारशारदो-पासिनां हि कविता न चित्रकृत् ॥३६॥
 यत्र पूर्जनविवेकचारुतालोकनाय समियाय हंसगा ।
 सा प्रवाहमिषतस्ततः परं तत्र च स्थितगतीव रगतः ॥३७॥
 यत्र पावनपयःप्रपूरिता मत्तषट्चरणपद्मसङ्गता ।
 गर्जतीत्यथ च युक्तमीदृशं स्वे धवेऽपि हि तथैव दर्शनात् ॥३८॥
 यत्र नादिवणिगादियोगतः शिक्षितादरमहाविसर्जना ।
 भाति हंसगसुता तदीयका-द्योगतश्च विबुधा नरोऽभवन् ॥३९॥

इति षड्भिः काव्यैः सरस्वतीसरिद्धिर्णनम् ॥

अथ गोवर्णनम् -

स्तनैश्चतुर्भिः समलङ्कृता सदा-
 ऽस्ति वल्लभा यत्र गवां ततिर्नृणाम् ।
 कुतूहलं तद्विदुषां न जायते
 यतः स्तनद्वन्द्वयुताऽपि वल्लभा ॥४०॥

अहं [तु]जाने हिमवालुकाभि-
 गर्त्राणि यासां परियोजितानि ।
 माहा(?गाव?)स्ततो बिभ्रति य[त्र] पाण्डुतां
 वाच्यं पुनः किं हि तदीयनृणाम् ॥४१॥
 कोवि(टि)स्त्रयस्त्रिंशदियं सुधाभुजां
 यदियलाङ्गूलकचान्निषेवते ।
 पर्यास्यसेव्यन्त यदा हि मानवै-
 स्तासां गवां तत् कुतुकं न मन्महे ॥४२॥
 पयोधराणां तु चतुष्टयेनो-
 द्वित् पयो वीक्ष्य यदीयमूधः ।
 वक्त्रैश्चतुर्भिः प्रथ[य]न् श्रुतिध्वनिं
 धातेति जानन्ति बुधा हृदि स्वके ॥४३॥
 असमया ह्युषया सह कन्यया
 किल विवाहयितुं सुपयो वरम् ।
 चतुरिका विहितेव विरञ्जिना
 स्तनचतुष्कमिषात् सुरभिव्रजे ॥४४॥
 यत् पातुमीयुः समलोकपालकां
 सुधां परित्यज्य चतुःस्तमो(नो)पधेः ।
 जानामि यत् पुंसवनं सुधाधिकं
 सहस्रशो यत्र विभाति(न्ति) धेनवः ॥४५॥
 कनकरत्नविभूषितकूणिका, चरणयोजितनूपुरभूषणा ।
 अपि गलस्थितमौक्तिकमालिका स्तनयुता सुमुखीव हि सुव्रता ॥४६॥

इति सप्तभिः काव्यैर्गोवर्णनम् ॥

अथ महिषीवर्णनम् -

यासामतिश्यामतनुत्वचाममून्(?)
 पयोभृतः पीनपयोधनव्रजान् ।

निरीक्ष्य पार्श्वे सरसः समुद्रताः

कारस्कर इत्यवधार्यते बुधैः ॥४७॥

क्षीरज्यदघ्नां सलिलाधिनायकाः

स्वश्यामतानिर्जितषट्पदश्रियः ।

सद्भाव(ल?)धिघ्राणविषाणलोचनाः

नित्यं महिष्यः प्रविभान्ति यत्र ताः ॥४८॥

क्षीरक्षीरजपादनीरहविषां येषामिहार्थो भवे-

दानेया स्वकधाम्नि तैरियमिति प्रज्ञापनार्थं स्फुटम् ।

वक्षोजन(न्म)स्पृ[श]त्पयोनिधिमितान् देवः पयोजासनो

यस्यां सा महिषीततिः शितितनुर्यत्राऽतिविभ्राजते ॥४९॥

यस्यां पीनमधश्चतुःपरिलसद्वक्षोरुहैः संयुतं

पातालात् किमथानिनीषुरुरां क्षमाभारभुग्नं बहिः ।

कृत्वाऽधो निजमाननं प्रतिदिवा दन्तैः खनन् काश्यपीं

पीयूषाशनभर्तृसिन्धुर इवाऽज्ञायि प्रबुधै(द्धै)र्जनैः ॥५०॥

खादन्नेव तृणाद्यसारनिचयं पाथः पिबन्नात्मना

यादृक् तादृगलं परोपकृतये दक्षो महिष्युत्करः ।

मर्त्यानां वितरत्यमेयसुपयो यत्राभिरमे श्रिया

तद्वासी ह्युपकारकृद् यदि जना(न)श्चित्रं न तन्मे भवेत् ॥५१॥

इति पञ्चभिः काव्यैर्महिषीवर्णनम् ॥

अथ श्राद्धवर्णनम् । यथा-

शिवसुखकरं सम्यक्त्वेनाश्रितं व्रतपञ्चकं

प्रथममणुकं मुक्तेर्बीजं तथा च गुणत्रिकम् ।

भवभयभिदादक्षं शिक्षाव्रतस्य चतुष्टयं

दधति सकले धर्मे दाढ्यं यके परमार्हताः ॥५२॥

वरत[र]मणीस्वर्णश्चेतोत्कर्षैर्निभृताश्रया

अभिनवपरिष्कारव्रातैरलङ्कृतमूर्तयः ।

मृगमदभरप्रोद्यच्चन्द्रैर्भूशं सुरभीकृतैः
 सितरुचिसमस्वच्छैश्चैरैर्विराजितविग्रहाः ॥५३॥
 प्रविजितमनोजन्मानः स्वैर्मनोरमविग्रहे
 निखिलसुगुणैर्युक्ता मुक्तास्तमोवृजिनव्रजैः ।
 जिनवरवचोवृन्दं शृण्वत्यजस्रमनुत्तरं
 परमसुधियः श्रद्धाभाजो मुखाद् व्रतिनां विभोः ॥५४॥
 निजवितरणैर्येषां कल्पद्रुमा इव धिक्कृता-
 स्त्रिदिवनिलयं जग्मुर्मन्ये प्रणश्य भुवस्तथा ।
 सकलसुखदं वर्यं तुर्यव्रतं प्रतिपालय-
 न्त्यसममहिमं यत्र श्रद्धाः सुदर्शनसाधुवत् ॥५५॥
 कठिनकर्मव्रातोद्भेदप्रवीणमलं तपः-
 पटलमतुलं श्रद्धावन्तस्तपन्ति मुदां भगत् ।
 दुरितकदलीकन्दच्छेदप्रधानकुठारिकां
 विशदचरिता यत्र श्रद्धा भजन्ति सुभावनाम् ॥५६॥
 इति पञ्चभिः काव्यैः श्राद्धवर्णनम् ॥

अथ श्राद्धीवर्णनम् -

शिरोभालश्रोत्राम्बकमुखरदोद्यन्निगरण-
 स्फुरद्वक्षो बाहाकरकरशिखांहिप्रभृतिषु ।
 परिष्कारव्रातं विविधवसुकार्त्तस्वरकृतं
 दधत्यो द्योतन्ते नलिननयना यत्र शतशः ॥५७॥
 लसद्वक्षोजन्मद्वयकपटकुम्भस्थलयुता
 चरस्वर्णश्रोत्राभरणयुगघण्टातिमुखमाः ।
 कलापव्याजेनानघतनुकघण्टालिकलिता
 निजप्राणाधीशाङ्कुशवरवशा दीप्रदशनाः ॥५८॥
 प्रवेणीलाङ्गुलाः क्रमणरुचिरन्यासनिपुणाः ।
 सुधाज्योतिर्वक्त्राः करटिललना भान्ति सततम् ।
 सुसिन्दूरस्त्रे[हो]त्करपरिविलिप्तस्वकशिरः-

प्रदेशाः सद्गुणप्रथितमहिमा यत्र रुचिरे ॥५९॥

तथा याभिः स्वाभिर्गतिभिरनिशं सिन्धुखर
जिता एताश्चैतान् परिदधति नारीभसिचये ।

किमन्यच्चातुर्यं परिवदति तासां बुधजनो

यकाभिः स्वयोषाः स्वकगुणवितानैः प्रविजिताः ॥६०॥

सुकृतिसदने यस्मिन्नित्यं विभान्ति मृगीदृशो-

ऽधिकमिभमृगीदृग्भ्यो यत् तत्र कौतुकमस्ति नः ।

निजकवदने दन्तश्रेणीं वपुः कनकप्रभं

सुकरयुगलं शुभ्रं वक्त्रं त्विमाः किल बिभ्रति ॥६१॥

वितरणगुणत्रो(प्रो)द्यत्पाणि वचः श्रवच्छ्रुति(?) (श्रवणश्रुति)

जिनवरगुरुश्राद्धादीनां गुणावलिकीर्तनात् ।

वदनममलं स्वं कुर्वन्ति क्षणादतिपावनं

नलिननयनाः श्रद्धालूनां वसन्ति हि यत्र ताः ॥६२॥

सामायिकादिसमधर्मक्रियासु दक्षा

श्रीमज्जिनेन्द्रपदपूजनभव्यभक्तिः ।

विद्योतते बहुततिः सदुपासिकाना-

मम्बेव या शमवतां शिवसौख्यादानाम् ॥६३॥

इति सप्तभिः काव्यैः श्राद्धीवर्णनम् ॥

अथ श्रीजिनमन्दिरवर्णनम् । यथा-

अर्हद्भाम्नां पटलमसमं वीक्ष्य विध्वस्तपीडं

प्रेम्णां वृन्दं सुकृतिभविनः प्राप्नुवन्ति प्रकामम् ।

चक्रव्राता इव परिवृढं मंक्षु पाथोजिनीनां

यद्वा ज्योत्स्ना प्रियसमुदया यामिनीप्राणनाथम् ॥६४॥

व्यक्तं वीथी विलसतितरंगं श्रीजगन्नाथधाम्ना-

मंहो भीतं व्रजति सकलं दूरतो यां समीक्ष्य ।

चिन्तारत्नावलिमिव महादुर्विधत्वं नराणां

यद्वा पञ्चाननततिमलं सिन्धुराणां स्मयित्वम् ॥६५॥

कुरङ्गनाभीहिमवालुकां(कानां)

सत्काकतुण्डोत्तमचन्दनानाम् ।

सकेसरणां शुभगन्धगर्भ-

मर्हदुणां(णानां) पटलं चकास्ति ॥६६॥

यत्र श्रेयोऽवति वरमणीमण्डलैर्मण्डितक्ष्म-

श्चञ्चच्चाामीकरजिनवरैकः कलापश्चकास्ति ।

निःशेषैश्चयमसुमतां प्रोद्दलन् दृग्गतः सन्

मुक्ताजालव्रजपरिलसज्जालकश्रेणिरम्यः ॥६७॥

यत्रेशानक्षितिधरसमुत्तुङ्गदेवाधिदेवा-

वासश्रेणिः स्फुरति विहिता शिल्पिना सारस्वतैः ।

किं कैवल्यत्रिदिवनिगमज्ञापने दीपपङ्क्ति-

र्यद्वा तिर्यग्-निरयकुगतिद्वारसोधार्लेयम् ॥६८॥

इति पञ्चभिः काव्यैः श्रीजिनमन्दिरवर्णनम् ॥

अथोपाश्रयवर्णनम् । यथा-

यत्कुड्यदेशेषु बहिर्गतेषु

विशेषतश्चित्रितसामयोनीन् ।

अत्यद्भुतानेकपदे निरीक्ष्य

बिभ्यन्ति(?) साक्षात् करिणः प्रयान्तः ॥६९॥

यदीयकुड्यानि सुधाविलिप्ता-

न्यहर्निशं भान्ति सुपाण्डुराणि ।

विभावरीनायकमण्डलानि

लवा यथा वा हिमवालुकानाम् ॥७०॥

यदीयकुड्येषु मनोरमाणां

वातायनानां प्रविभान्ति वीथ्यः ।

वक्त्रेषु पाथोजभुवोऽम्बकानां

व्योम्नः प्रदेशेषु यथा च भानाम् ॥७१॥

यदीयकुड्यानि सुधातिनिर्मला-
 न्यालोक्य विज्ञा इति जानते हृदि ।
 एतानि तारैरिव निर्मितानि किं
 देवेन पाथोरुहजन्मना स्वयम् ॥७२॥
 दशार्धवर्णैरुपशोभितानां
 सवाससां मूल्यबहुत्वभाजाम् ।
 चन्द्रोदया यत्र मुमुक्षुधाम्नि
 व्योम्नीन्द्रचापा इव विस्फुरन्ति ॥७३॥
 कास्मीरजन्मोत्तमकाकतुण्ड-
 सद्गन्धधूलीहरिचन्दनानाम् ।
 सौस्थ्यलुब्धास्त्रिदशाः [गता] गतिं
 वितन्वते यत्र तपस्विभिर्भूते ॥७४॥
 मुक्ताफलैरलिखिताष्टमङ्गल-
 प्रकीर्णकच्छत्रविवित्रचित्रकम् ।
 वितानमाभाति मुनीशमूर्द्धनि
 व्योमेव नक्षत्रततिप्रपूरितम् ॥७५॥
 स्तम्भाभिरामगुणवृक्षविरजमानः
 पार्श्वद्वयस्थिततृणध्वजकोटिपात्रः ।
 चन्द्रोदयोपधिवरेण्यसिताम्बरेण
 संशोभितो गुरुनियामकयोगयुक्तः ॥७६॥
 विभ्राजते मुनिनिकाय्यपरध्वपोतो
 यस्तारयत्यनुदिनं समदेहभाजः ।
 यत्र स्फुरत्तरमनुष्णोद्योधिनाथे
 संपूरिते सकलया कलयाऽब्धिपुत्र्या ॥७७॥
 सुस्तम्भदम्भक्रमणोऽधिरोहणी
 वरः कुवाटश्रवणातिशोभनः ।
 पक्षद्वयस्थाणुवरेण्यवाता-
 यनेक्षणो नीव्रनिषद्विजन्मा ॥७८॥

अलम्बनस्थापितरश्मिगूमा
मुमुक्षुधामाग्रिमसामयोनिः ।
शीर्षाग्रसंस्थापितकुम्भकुम्भो
विभासते सारसुधातिशुभ्रः ॥७९॥

अनूचानपादा नृणां पूज्यपादाः
क्वचिद्वाचकान् पाठयन्त्यग्रशास्त्रम् ।
क्वचिद्वाचकाः कोविदान् पाठयन्ति
क्वचित् कोविदाः पाठयन्ति स्वशिष्यान् ॥८०॥

क्वचिच्छब्दशास्त्रं क्वचिन्नामकोशः
क्वचित्कर्कशास्त्रं क्वचित्तीर्थपोक्तिः ।
स्वयं भण्यते भाण्यते तत्त्वविदिभः
क्षमावद्भरत्याहतस्वप्रमादैः ॥८१॥

क्वचिल्लेखयन्ति क्वचिद्वाचयन्ति
क्वचिद् योजयन्ति क्वचिच्छ्रेयधयन्ति ।
नवीनाऽनवीनानि शास्त्राणि वाचं-
यमा यत्र शास्त्राब्धिमीना अमानाः ॥८२॥

इति चतुर्दशभिः काव्यैरुपाश्रयवर्णनम् ॥

इत्याद्यनेकैः शुभवर्ण्यवस्तुभिः
संपूरिते भूरिसुखश्रियां पदे ।
श्रीतातपादाम्बुजपूतरेणुके
गुणाधिके श्रीमति तत्र पत्तने ॥८३॥

इति चतुःषष्ट्या काव्यैः पत्तनवर्णनम् ॥

श्रीमत्तातकमकजयुगोपास्तिनिःशेषदक्ष-
श्राद्धश्राद्धीजनसमुदयैः संभृताद्धर्मधाम्नः ।
सश्रीकाऽहम्मदनुमणिना वासितात् स्वस्य नाम्ना
सश्रीकाऽहम्म[द]नगरतो नामयाथार्थ्यभाजः ॥८४॥

आनन्दवृन्दसहितं विनयं प्रबर्हं
स्नेहेन कञ्चुकितगात्रलताभिरमम् ।

सोत्कण्ठमानसमहीनमहीनभक्ति-
 व्यक्त्यद्भुतं सबहुमानममानमानम् ॥८५॥
 आवर्तकै रविमितैः सहितैः प्रकामं
 भक्त्याऽभिवन्द्य वरवन्दनकैस्तु तातान् ।
 संयोज्य पाणियुगलं निजभालदेशे
 विज्ञप्तिकां वितनुते धनहर्षशिष्यः ॥८६॥
 नभस्तः प्रणश्यन्ति यत्रातिदूरे
 समग्रग्रहाणां गणा हीनभासः ।
 प्रतापप्रकर्षस्पृशो रत्नगर्भा-
 विभोर्विद्विषां पंक्तयो चाखिलानाम् ॥८७॥
 ज्योतिर्नष्टं तारकाणां वरिष्ठं
 यत्रोदच्छद्घर्मरश्मिप्रभावात् ।
 अर्णोयोगाद्दर्पणानां यथा वा
 मन्त्रोच्चारद् वा यथा दृग्श्रुतीनाम् ॥८८॥
 यियासवः सन्ति सुधाशनाध्वनो
 यस्मिन् समागच्छति तारकोत्करः ।
 द्विजा यथा स्यात् कि[ल] विस्रसागमे
 समीरवृन्दाच्च कुशाग्रबिन्दवः ॥८९॥
 निरीक्ष्य यं सन्तमसव्रजा ययुः
 प्रणश्य दूरे जननीलरोचिषः ।
 क्षणाद् यथा दृग्श्रवणं प्लवङ्गमाः
 पाटच्चर वा दृढदुर्गपालकम् ॥९०॥
 अनेकपौधा विषमाननं यथा
 कुम्भीनसा वा विनतातनूभवम् ।
 मितम्पचा मार्गणमापतन्तं
 त्रिकालविद्वत्कमघप्रकर्षाः ॥९१॥

इति प्रातर्वर्णनम् ॥

सुविस्मिताम्भोजभरे स्वकस्वका-
दुत्थाय नीडात् प्रचलद् द्विजव्रजे ।
द्विजातिजातेन सुपठ्यमान-
ऋगादिवेदे प्रसरत्प्रकाशे ॥९२॥

प्रणष्टपाटच्चरचक्रवाले
विधीयमानाऽसमधर्मवृ(कृ)त्ये ।
मुक्तप्रमीले समजन्तुजातै-
र्जाते प्रभाते किल तत्र पूते ॥९३॥

इति प्रातर्वर्णनम् ॥

यदीयकान्तेः पुरतः सुधीभि-
र्निरीक्ष्यते शीतमयूख एषः ।
प्रभाविहीनः किल पाडु(ण्डु)रच्छद्-
च्छर्विर्न कस्यापि दृशोः प्रमोदकृत् ॥९४॥
कवलयति कलापं तामसं यः करैर्धै-
र्भजति विकचभावं यं निरीक्ष्याऽब्जपंक्तिः ।
भवति जलतिनेमी येन तेजस्विनीयं
स्पृहयति हृदि यस्मै सन्ततिर्मानवानाम् ॥९५॥
व्रजति निखिलजाड्यं क्षीणभावं च यस्माद्
विषयहयरथाङ्गैः स्यन्दनो यस्य नित्यम् ।
अनिमिषपथपारं प्राप्तवान् श्रोणिसूतः
प्रविलसति हि यस्मिन् प्रग्रहाणां सहस्रम् ॥९६॥
बुधपरिवृढकाष्ठाभामिनीभव्यभाल-
स्थलतिलकसमाभेऽम्भोजिनीप्राणनाथे ।
उदयमियति विश्वोद्योतके दीप्रभानौ
प्रमुदितसमचक्रद्वन्द्वचित्तेऽतिवित्ते ॥९७॥

इति रविवर्णनम् ॥

अभिगतनवतत्त्वैर्लब्धधर्मस्वरूपै-
निजतनुजितकामैस्तातभक्तौ सुधीभिः ।
परमसुकृतलीनैरर्हतैश्च प्रवीण-
मतिनलिनमुखीभिः संभृतायां सभायाम् ॥९८॥

श्रीमानतुङ्गाभिधरसूरिकुञ्जै-
र्विनिर्मिता या शुचिशीलभावना ।
रविप्रभाचार्यकृतां तदीय-
वृत्तिं पवित्रामथ वाचयामि ॥९९॥

वाचयमानां च तपस्विनीनां
प्रारब्धशास्त्राध्ययनं सुखेन ।
तथा च योगोद्धनं मनोरम-
मित्यादिकृत्यं सुकृतस्य जायते ॥१००॥

सद्धर्मभूवल्लभवासमन्दिरे
समग्रपङ्के चिकिलग्रहेश्वरे ।
भव्याङ्गभृत्कैरवशीतरोचिषि
प्राप्ते क्रमाद् वार्षिकपुण्यपर्वणि ॥१०१॥
समीप्सिता[र्था]वलिपूर्तिकल्प-
द्रुमोपमानं शुचिकल्पसूत्रम् ।
प्रभावनापूर्वमपूर्वभावतो
नवक्षणैर्भूरिमहैरवाचयम् ॥१०२॥

लब्धानि तातैर्वसुधापुरन्दरत्
त्रिनेत्रपुत्राम्बक(१२)सम्पितान्यलम् ।
दिनानि यावत् पटहः प्रघोषितः
समग्रजीवाभयदानहेतवे ॥१०३॥

ओजस्विमन्यूत्करसामयोनि
व्यापाद्यते स्मार्हतपञ्चवक्त्रैः ।
उक्ता अमाग्निविधायकास्तथा-
प्यहो ! यशः पुण्यभरैरवाप्यते ॥१०४॥

श्रद्धालुभिर्भीमगुणैः स्मयोल्ल-
 ह्वको(?)निवृत्तो मृदुतासिधारया ।
 उक्ता अमारिप्रविधायकास्तथा-
 प्यहो ! यशः पुण्यभरैरवाप्यते ॥१०५॥
 माया भुजङ्गी निहता प्रबर्ह-
 श्राद्धैः प्रकामं समदुःखकर्त्री ।
 उक्ता अमारिप्रविधायकास्तथा-
 प्यहो ! यशः पुण्यभरैरवाप्यते ॥१०६॥
 श्रद्धालुनागैः प्रहताश्च लोभ-
 प्लवङ्गमाः फालकृतिप्रबुद्धाः ।
 उक्ता अमारिप्रविधायकास्तथा-
 प्यहो ! यशः पुण्यभरैरवाप्यते ॥१०७॥
 षड्भूतषड्वर्गगतदर्धकौर्ण्य-
 मिताष्टपञ्चाद्युपवासवृन्दम् ।
 विधाय भव्यैर्दुरितं निराकृतं
 स्वदेहतो मन्दिरतो यथा रजः ॥१०८॥
 स्नात्राणि चैकाधिकसप्तवर्ग-
 मितानि जातानि जिनेन्द्रधाम्नि ।
 विघ्नौघवारानिधिपानकुम्भो-
 द्भवप्रकाशानि मनोरमाणि ॥१०९॥
 समीरण-स्वोन्तगुणैर्मितास्तता-
 जिनार्हणाः श्राद्धवरः प्रचक्रिरे ।
 अभीष्टमुक्त्यब्जमुखीवशक्रिया
 भवाब्धिमज्जजनताबहित्रकम् ॥११०॥
 सद्याचकानां गुणवाचकाना-
 मर्हदुरूणां गुणमन्दिरणाम् ।
 द्युम्नानि भूयांसि मनोमतानि
 मुदा ददुः श्राद्धावरः प्रकामम् ॥१११॥

साधमिकाणामशनानि(दि)वस्तुभि-
विधाय भक्तिं परमार्हता मुदा ।
द्युम्नं स्वकं जन्म निकेतनं तथा
पवित्रयामासुरनेकभङ्गिभिः ॥११२॥

समग्रतीर्थेश्वरमन्दिरेषु
त्रिकालविद्-बिम्बनमस्क्रियार्थम् ।
पञ्चारवोद्धोषणपूर्वकं शिशु-
जंगाम सङ्घेन युतः प्रमोदभाक् ॥११३॥
इत्याद्यनेकं शुभपर्वपुण्य-
कृत्यं हि निर्विघ्नतया बभूव ।
अक्वब्बरक्षमापतिदत्तमान-
श्रीतातनामस्मरणप्रसादात् ॥११४॥

अथ श्रीगुरुवर्णनम् ॥

विस्फुर्जदद्विजशुक्तिजोऽरुणरदाच्छदोपधिप्रस्फुरद्-
रक्ताङ्गोऽम्बकमीनभासुरतरः पूर्णोऽशुपाथश्चयैः ।
लक्ष्मी-श्रीपतिसेवितः प्रतिदिनं सद्भारतीवीचिभि-
र्गर्जिध्वानमहो सृजन् विजयतां यद्वक्त्रदुग्धोदधिः ॥११५॥
अत्यन्ताग्रदावलीभि(नि?)भघटीमालाभिरामः सदा
चक्षुर्धूर्वहयामलः प्रविलसद्ग्राणप्रणालीश्रितः ।
भालोद्भूतविशालपावनलसल्लेखासुकुल्याधरः
सप्तक्षेत्रसुसेचनाय विधिना वक्त्रारघट्टोऽघटि ॥१६॥
नासावंशविगजिनीं श्रुतिलतापत्रावलीपूरितां
दन्ताच्छदसुपल्लवां द्विजशुमां भूभङ्गिभृङ्गावलीम् ।
दृग्द्वन्द्वस्तबकां युतां घृणिजलै रन्तुं हि भाग्यश्रियो
यस्य स्फारमुखप्रसूनलतिकावाटी व्यघात् पद्मभुः(भूः) ॥११७॥
नासाकूपकभासुरं श्रुतियुगारित्रं सुवक्त्राम्बर-
व्याजप्रोच्छ्रितशुभ्रचीवरधरं रेखात्रिकाद् रश्मिभृत् ।

प्रोद्यद्वक्त्रबहित्रकं दृढतरं बाभात्यसाधारणं
 दष्ट्वैतद्वितरन्ति मानवगणाः संसारवारंनिधिम् ॥११८॥
 स्वामिंस्त्वद्वदनं विरजतितरं क्षमापालचूडामणि-
 स्तन्मूर्ध्यातपवारणं हि भवितुं भालस्थलं त्वीहते ।
 विस्फूर्जदद्विजधोरणी सुमततिर्नासासु दण्डायते
 दृग्वालव्यजनद्वयं च सुभटाः कान्तिव्रजा लक्षशः ॥११९॥
 वृत्तस्तारतरद्विजोडुसहितो बाभाति वक्त्रोल्लस-
 ज्जम्बूद्वीप इहाग्रनक्रदिविषद्वूमीधरनुत्तरः ।
 दृग्द्वन्द्वोऽमलपुष्पदन्तकलितोऽलीकाऽमृतांधस्सरि-
 द्युक्तोऽन्तःस्थरसज्ञकाविषधराधीशेन विभ्राजितः ॥१२०॥
 पूज्य ! त्वन्मुखभूधवप्रसृमरप्रोद्यतरः प्रग्रह-
 व्याजानेकजिताहवोद्भटभटव्रातात् प्रणश्य क्षणात् ।
 शङ्केऽहं परिवेषसालमतुलं प्रावीविशच्चन्द्रमाः
 निर्यात्येष ततः परं नहि कदाप्याश्चर्यकृत् तत् सताम् ॥१२१॥
 स्पदर्धाऽकारि मुधा मया गुरुलसद्वक्त्राम्बुजेन स्वयं
 तेनाऽयं दुरितेन दुर्गतिगतौ दुःखीभविष्याम्यहम् ।
 निश्चित्येति हृदि स्वके दरभरत् पाथोरुहं कम्पते
 स्पदर्धा नो महता समं गुणकरी दोषाय सा केवलम् ॥१२२॥
 शीतादेः सहनात्ययस्य पिकजं नाप्नोत् त्वदीयाननौ-
 पम्यं तज्जनितादसातनिवहान्तित्यक्षु तस्मादसून् ।
 जग्रा[हा]त्मपलाशकैतवकरे क्ष्वेडं द्विरेफच्छला-
 ज्जानन्तीति कुशाग्रतीक्ष्णमतयो ये सन्त्यनन्तातले ॥१२३॥
 त्व[द्व]क्त्रेण समं तपागणपते ! स्पदर्धा व्यधाद् भूयसीं
 पद्यं तद्भवदुःकृतक्षयकृते सत्पात्रपाणौ वरे ।
 सत्पात्रिप्लवपुष्पभुक्ततिमिषात् क्षालीं गृहीत्वाभिधां
 तच्छंशोर्जपतीव कोविदवरा इत्येव संविद्वते ॥१२४॥
 उत्पेदेऽनिमिषापगापयसि किं पाथोरुहं विज्ञ हे !
 जानीषे, शृणुताप्लवाय, स पुनः कस्मै वद प्राज्ञरट् ! ।

उच्छेदाय मलस्य, कुत्कुत इह, त्वं कौतुकं चेच्छृणु
 प्रस्फुर्जद्गुरुवक्त्रनेत्रपरमस्पर्धाभरात् प्राकृतात् ॥१२५॥

श्वेताम्भोरुहि(ह)संगतानतिशितीन् संवीक्ष्य पुष्पव्रता(जा)न्
 निश्चिन्वन्ति हि मानसे निजनिजे मेधाविनोऽनारतम् ।
 येन[नाऽकारि?] समं मुखेन सुगुरोः स्पर्धाभरः प्रोच्चकै-
 स्तस्माल्लेगुरमुष्य दुःकृतचयाः किं मूर्तिमन्तोऽभितः ॥१२६॥

त्वं जानासि सखे ! कुतः सितरुचिः संक्षीयते ? नो, अहं
 जाने मित्र !, वद त्वमेव, रुचिशो[ऽदः?] श्रूयतां, सोऽवदत् ।
 बाहुल्याद् वृजिनस्य, तच्च भण भोः ! कस्मान्मुधा स्पर्धनात्
 तत् केनास्ति, मुखेन, स(क)स्य स पुनः, श्रीमत्कमाजन्मनः ॥१२७॥

सद्वृत्तः सकलः सितः स्वजनुषः पद्मासगर्भः स्वयं
 यद् ग्रस्येत विधुंतुदेन हिमरुक् तद्यौक्तिकं मन्महे ।
 संहर्षं चकृवान् मुखेन सुगुरोः साकं यतोऽयं कुधी-
 र्न स्यात् किं वद् कोविदप्रतिवचस्तज्जन्मनः पापकात् ॥१२८॥

पात्यन्ते हिमवालुकाकणगणे कृष्णानि यत् पञ्चषट्
 तद् दृष्ट्वा विमृशन्ति पण्डितजना एवं स्वके मानसे ।
 त्वद्वक्त्रस्य गुरो ! लसत्परिमलस्पर्धोद्भवात् पातकात्
 लोहोद्भूतघनप्रहारनिचयान् स प्राप्तवान् चा(बा)लिशः ॥१२९॥

मा गर्वं कुरु पूर्णताविषयकं रकेयशीतद्युते !
 यत् त्वत्तोऽप्यधिकोऽस्ति मदगुरुमुखस्फारऽमृतप्रगहः ।
 आधिक्यं कथमित्यवैहि स दिवा रात्रौ च धामाग्रिमः
 पूर्णोऽक्षीणतनुर्विधुन्तुदमुखी ग्रासः कलङ्कोज्जितः ॥१३०॥

यद्रात्रौ स्वकरप्रसारणघ(ध)र(?)स्तत् किं शशिन् ! याचितुं
 तत् किं ब्रूहि सखे ! यदस्ति कुतुकं तच्छ्रूयतां कोविदाः ।
 अत्यन्ताधिकरेचिषो गुरुमुखादभ्यर्थये प्रग्रहा-
 ऽनङ्गस्यान्त्रियतां यकैर्बत मया तान् दापयन्तु क्षणात् ॥१३१॥

काश्यं ते कथमस्ति हे हिमरुचि(चे) !, जानीत यूयं न किं ?
 नो नो, दुःखभरात्, स एव भवतः कस्कः ?, शृणुध्वं च तम् ।

वक्त्रेन्दुजितवांश्च मां भुवि रुचा श्रीमद्गुरोर्व्योम्यलं
स्वर्भाणोस्तु बिभ्रोमि शम्भुशिरसि प्रोत्सर्पिकण्ठेरगात् ॥१३२॥

श्रीमदच्चन्द्रगणाधिपाग्रवदनस्फूर्जत्किञ्चिज्ज्योतिषां
स्तेयं कर्तुमिव प्रसारयति नक्तं [भो ! नूनं ?] शशी स्वान् करन् ।
तद् बुध्वा परिवेषचारसदनेऽक्षैप्सीद्विधिस्तं ततः
प्रारभ्येति निरीक्ष्य कोऽपि कुरुतां नो स्तेयभावं कदा ॥१३३॥

घृष्टा ग्रावणि ते तनूर्मलयजार्चिष्मत्प्रवेशोऽजनि
स्पष्टं हे वरकाकतुण्ड ! नितरां यन्मर्दनं ते शशिन् ! ।
तत् कस्मात् ? शृणु सादरं गुरुमुखश्चासाधिकस्पर्धनात्
तच्छ्रुत्वा स्म जहत्यशेषमपि तत् सातार्थिनस्ते पुरः ॥१३४॥

भो मुक्ताफलचक्रवाल ! भवता यन्मग्नमम्भोनिधौ
यद्वेधादिमहाव्यथां च सहसे तद्बीजमज्ञासिषम् ।
तत् किं ? ब्रूहि, शृणु त्वया किल पुर स्पर्धा मुधा निर्ममे-
ऽत्यन्तं शुभ्रतैर्द्विजैश्च सुगरेर्निग्रन्थचूडामणेः ॥१३५॥

हे रक्ताङ्ग ! चयत्वमे.... ती धन्योऽसि येन त्वया
कृत्वा रक्तरदच्छदः शमिविभोर्व्यावर्ण्यते शिक्षितैः ।
तत्पुण्यादिव लब्धवानसि सखे ! सौभाग्यभङ्गी ता(त)था
त्वत्पा[द?][ग्रह]णोद्यताः कजदृशः सन्तीह सर्वा यथा ॥१३६॥

त्वं जानासि हि नैव मन्दिरमणे ! यद्गारुणः पङ्गवे
स्पष्टं कष्टभरे पपान निबिडे कस्मादधा... त् ।
शुश्रूषा भवतोऽस्ति चेच्छृणु तदा श्रीमद्गुरोर्नासिका-
स्पर्धा मुग्धतया व्यधायि भवता तां विद्धि तत्कारणम् ॥१३७॥

आत्मीयकीर्तिपरिपूरितदिग्विभागा
ये सन्ति भूमिवलये भुवनावतंसाः ।
श्रीमानकब्बरधराधिपतिर्निरीक्ष्य
यान् मोदमाप तरणीनिव चक्रवाकः ॥१३८॥

स्वात्मा तपश्चरणचारुगुणप्रकर्षै-
र्यैर्निर्भूतः सरिदधीश इवाग्ररत्नैः ।

नन्तु जनाश्च सकलाः स्पृहयन्ति येभ्यो
 बर्हिर्मुखा इव मुदा जगदीश्वरेभ्यः ॥१३९॥
 दूरे व्रजन्ति जगतां दुरितानि येभ्यः
 पाथोजिनीपरिवृढेभ्य इवांसकाराः ।
 येषां निपीय वचनामृतसङ्गभाजः
 संप्राप्नुवन्ति विबुधत्वमहो ! अनेके ॥१४०॥
 येषु ध्रुवं नहि गुणान् प्रतिवक्तुमीशः
 कोऽपि स्वबुद्धिपरितर्जितफल्गुनीजः ।
 किं वारिधिष्विव मणीन् मरुतां पथेषु
 ज्योतींषि वा गणयितुं क्षमते हि कश्चित् ? ॥१४१॥
 तैस्तातपादैर्गुणवर्धमानैः पयोदनादैर्निहताभिमानैः ।
 नश्यद्विषादैर्नरनम्यमानैः पयोजपादैः सितपत्रियानैः ॥१४२॥
 अभीष्टदानर्भुं(द्यु)तरूपमानै-स्सदा युतैश्चारुगुणैरमानैः ।
 तमस्तमोवासस्कृत्समानै-र्यशोविता नैर्व्वतवत्प्रधानैः ॥१४३॥
 स्वमूर्तिमत्पाटवसत्परिच्छद-प्रबर्हणैरुज्यसमाधिसूचकः ।
 तथाविधोदन्तविशेषगर्भितः प्रसद्य लेखस्त्वरितं प्रसाद्यताम् ॥१४४॥
 जगच्चक्षुषं वा रथाङ्गाभिधाना यथा स्तोककाः संमदाद्वारिवाहम् ।
 चकोरः सुधाज्योतिषं संस्मरन्ति, तथा संस्मरामो भवद्भ्यलेखम् ॥१४५॥
 यथाऽहर्मुखे वेदगर्भाः स्ववेदं, विनेया यथा स्वं गुरुं भूरिभक्त्या ।
 रस(सा)लक्ष्मजं यथा काकपुष्टस्तथा संस्मरामो भवद्भ्यलेखम् ॥१४६॥
 यथा लब्धवर्णाः स्वकं शास्त्रवृन्दं यथाऽनेकपाः सल्लकीशाखिखण्डम् ।
 यथा मानसं मानसौकःकलापास्तथा संस्मरामो भवद्भ्यलेखम् ॥१४७॥
 भूमीतलावनतमौलिविराजितस्य श्रीतातपाद्गुणसंस्मृतितत्परस्य ।
 तातैः सदा निजविनेयकणस्य कामं स्वज्ञानगोचरतया प्रणतिर्विधेया ॥१४८॥

अथाऽत्रत्यश्राद्धनामानि ॥

अत्रत्यानघसंघधूर्वहसमः श्रीआब्दिके पर्वणि
 प्रत्यब्दं समसंघभक्तिकरणप्रावीण्यलब्धोदयः ।

वक्षस्कारिकसूरजीः प्रणमति श्रीतातपादाम्बुजं
तत्पुत्रा वर भाणजीवृषमतिः सद्भोजजीः कान्हजीः ॥१४९॥

सम्यग् बुद्धिर्दानवान् राउलाह-
स्तस्य भ्राता वर्धमानाभिधानः ।

साहा वासाः सच्चतुर्थाभिधानः
श्रीमत्तातान् वन्दते भूरिभक्त्या ॥१५०॥

लाडकासुजयमल्ल-नानजी-
नामकाश्च वृषकृत्यतत्पराः ।

ब्रह्मपालकसुधर्मदासक-
स्तत्सहोदरसगालनामवान् ॥१५१॥

सामायिकादिनिपुणो वरुआभिधानो
देवाच्च चंद इति गल्लकनामधेयः ।

सद्देवचन्द्र-वृषकारि समर्थसंज्ञौ
याभ्यां हि पत्तनपुरे प्रणताश्च ताताः ॥१५२॥

दोसी हीरा भाणिआ भोजिआह
दोसी मूलानामकः पुंजिआहः ।
अत्रागत्यैतेऽधुना धर्मकृत्यं
कुर्वन्ति द्राक् सादरं धर्मदक्षाः ॥१५३॥

देवाभिधानस्तनुजस्तदीयः
श्रीपालनामा नमति स्म तातान् ।
अर्हत्सपर्यानिपुणः सधूआ-
श्रीचंदनामा च तदङ्गजन्मा ॥१५४॥

परीक्षको वासणनामधेय-
स्तत्सोदरः सद्धधुआभिधानः ।
लषाभिधानश्च चतुर्थनामा
मुमुक्षु-सेवानिपुणः सदैव ॥१५५॥

मानाङ्गजन्मसहितो लषमाभिधानः
सद्दानस्तदनुजन्मसुवीरजीकः ।

दोसी लषाभिध-जसा-जयमल्लसंज्ञा-
स्तुर्यस्तथा जयतमाल इति प्रसिद्धः ॥१५६॥

गोईनामा संघवी भाउकाह-
स्तेजःपालो भोटुकोः श्रीपतिश्च ।
हांसानामश्राद्धहर्षाभिधानौ
वीराहानो ब्रह्मविद् ब्रह्मचारी ॥१५७॥

सत्संघराज-विमलाभिध-लालजीकाः
कीकाभिधश्च षट्को वस्मेघनामा ।
श्राद्धस्तथा च जगमालवरेण्यनामा
तत्सोदरे जयतमाल इति प्रसिद्धः ॥१५८॥

दोसी बचाभिध-तनूजमकाभिधानो
दोसी छनाभिध बदाभिध सीचकाहः ।
सोथाभिधान-जयताभिध-वर्धमाना
वेला-गलाह-जयवंत-सुहीरजीकाः ॥१५९॥

कीकाहानो वच्छराजाभिधानो
तेजःपालो वस्तपालाभिधानः ।
साहा देवा काहुआ काह्निआह
देवाच्चन्द्रो वीरचन्द्राभिधानः ॥१६०॥

विद्यापुरीयः शवजीश्च वाघजी-
स्तौ तातपादौ नम[तः सु] भावतः ।
श्रीमल्लसंज्ञश्च वरेण्यराउल-
आसाभिधानो वरवीरदासः ॥१६१॥

विमला गरुआ जयचंद धना
विमला कमला ... जसाः ।
धनुआ वनुआभिधभूपतयः
सहसात्करणो जयवंत इह ॥१६२॥

इति श्राद्धनामानि ॥

प्रतिस्त्र पूर्णा । लेखस्तु अत्रैव स्थगितः स्यादिति कल्प्यते ॥